

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. Z. E.**, zastoupený JUDr. Zdeňkou Podrazkou, advokátkou se sídlem Jánského 5, Znojmo, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2006, č. j. 7245/06-130, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2008, č. j. 6 Ca 356/2006 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2006, č. j. 7245/06-130. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Benešově ze dne 23. 12. 2004, č. j. 102294/04/021910/4986, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2001 ve výši 110 484 Kč. Důvodem doměření daně bylo neoprávněné uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na základě faktur č. 010712 ze dne 12. 7. 2001, č. 010802 ze dne 2. 8. 2001 a č. 010822 ze dne 22. 8. 2001 vystavených společností LONDON TRADE, spol. s r. o., která nebyla plátcem této daně.

Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že nebyly splněny podmínky nároku na odpočet daně stanovené v § 19 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), neboť faktury nebyly vystaveny plátcem daně. Městský soud zdůraznil povinnost plátce prokázat nárok na odpočet daně v době, kdy jej uplatnil. Tuto povinnost nemůže nahradit v průběhu daňového řízení návrhem na provedení šetření, výslechy svědků či zajištění dokladů dodavatele. Navíc navržené

důkazní prostředky ani nebyly s to prokázat, že LONDON TRADE, spol. s r. o., byla plátcem daně z přidané hodnoty. Každý plátce uplatňující na základě přijatého plnění nárok na odpočet, si může ve veřejném registru ověřit, zda daňový subjekt, který vystavil daňový doklad, byl skutečně plátcem této daně. Daňový subjekt uplatnil určité tvrzení a nedostál své povinnosti toto tvrzení prokázat, ač k tomu byl správcem daně řádně vyzván.

Rozsudek městského soudu byl zástupci stěžovatele (daňovému poradci) doručen dne 19. 11. 2008. Stěžovatel proti němu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, která však neobsahovala žádné důvody. Městský soud nejprve odstraňoval vady spočívající v nedostatku právního zastoupení a v nezaplacení soudního poplatku. Po odstranění těchto vad usnesením ze dne 6. 3. 2009 vyzval stěžovatelovu advokátku k doplnění kasační stížnosti o konkrétní skutkové a právní důvody; k tomu jí stanovil lhůtu jednoho měsíce ode dne doručení výzvy, k němuž došlo dne 21. 3. 2009. Faxovým podáním doručeným městskému soudu dne 21. 4. 2009, které bylo v písemné podobě předáno k poštovní přepravě dne 22. 4. 2009 bylo soudu doručeno doplnění důvodů.

Kasační stížnost lze podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí a podle odst. 1 téhož ustanovení musí mj. obsahovat důvody, pro které je rozhodnutí krajského soudu napadáno. Tak tomu v daném případě nebylo. Vzhledem k tomu, že městský soud po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti k doplnění důvodů podle § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval a stanovil k tomu lhůtu, která byla stěžovatelem dodržena, Nejvyšší správní soud toto doplnění akceptoval. Tento postup odpovídá závěrům usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 179/2008 (dostupné na www.nalus.usoud.cz).

V tomto doplnění kasační stížnosti stěžovatel výslovně zopakoval, že kasační stížností napadá rozsudek městského soudu ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. 6 Ca 356/2006, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2006, č. j. 7245/06-130. Dále však tvrdí, že napadá toto rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání z důvodů marného uplynutí lhůty. Namítá, že odvolání bylo v souladu s § 22 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) podáno včas, neboť podle § 1 odst. 3 daňového řádu jsou správcem daně i orgány obce. Žalovaný i soud však vycházeli z výkladu Nejvyššího správního soudu popírajícího výjimečnost daného ustanovení, z výkladu, který je nepřipustně restriktivní a mimo racionální realitu. Tímto výkladem daného ustanovení dochází k porušení práva na spravedlivý proces. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s právním názorem městského soudu a navrhuje její zamítnutí.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel sice důvody své kasační stížnosti nepodřadil žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., podle obsahu kasačních důvodů však lze soudit, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti jsou rozhodná následující zjištění ze správního spisu.

Finanční úřad v Benešově doměřil daň z přidané hodnoty dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 12. 2004, č. j. 102292/04/021910/4986; ten byl stěžovatelově zástupci

doručen dne 10. 1. 2005. Odvolání bylo podáno elektronicky dne 31. 1. 2005; dne 17. 2. 2005 byla stěžovateli zaslána výzva k doplnění chybějících náležitostí, která byla jeho zástupci doručena dne 3. 3. 2005. Podání označené jako reakce na tuto výzvu bylo doručeno dne 18. 3. 2005 Obecnímu úřadu Chvalovice, kterým bylo dne 21. 3. 2005 přeláno Finančnímu úřadu v Benešově, jemuž bylo adresováno. Finanční úřad vycházel z tohoto data a posoudil lhůtu k doplnění odvolání za dodrženu. Žalovaný pak odvolání posoudil věcně, dodatečný platební výměr přezkoumal podle § 50 daňového řádu a odvolání zamítl jako nedůvodné, nikoliv jako opožděně podané, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Ostatně žaloba stála na tvrzení o porušení procesních předpisů při zjišťování skutkového stavu a na tvrzení o nezákonné doměřené dani. S těmito námitkami se také městský soud v napadeném rozsudku vypořádal.

Pokud tedy stěžovatel brojí proti tomu, že městský soud akceptoval nezákonné zamítnutí odvolání žalovaným pro jeho opožděnost, která měla být způsobena podáním odvolání u Obecního úřadu ve Chvalovicích, zcela se mýjí s podstatou věci. Stěžovatel zde zjevně zaměnil skutkový stav s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Afs 101/2007, kde byl posuzován právě případ stěžovatelova odvolání podaného v zákonné lhůtě pouze u Obecního úřadu ve Chvalovicích, jímž však nebylo včas příslušnému správci daně přeláno. Stěžovatelovou kritikou právního názoru v této věci Nejvyšším správním soudem vysloveného se v řízení o této kasační stížnosti zabývat nelze. Jiné důvody však kasační stížnost neobsahuje.

Nejvyšší správní soud vážil, zda není na místě odmítnutí kasační stížnosti jako nepřijatelné, vzhledem k tomu, že se opírá jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel sice tyto důvody v řízení před městským soudem teoreticky uplatnit mohl, ovšem nebyl k tomu žádný důvod, neboť se nejedná o důvody, na nichž by žaloba mohla účinně stát. Opomenutá možnost uplatnění důvodů v řízení před krajským (městským) soudem se musí vztahovat k projednávané věci, jinak není důvod nepřijatelnosti podle citovaného ustanovení naplněn.

Proto se Nejvyšší správní soud zabýval důvody kasační stížnosti; ty však na případ posuzovaný napadeným rozsudkem městského soudu vůbec nedopadají.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto přezkumném soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu